

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie skargi B. O. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 28 lutego 2013 r., sygn. akt V Ca [...], wydanego w sprawie z powództwa B. O.

przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń [...] S.A. w S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 września 2014 r.,

1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1200 (tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

Skarżący domagał się stwierdzenia, na podstawie art. 424¹ § 2 k.p.c., niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 28 lutego 2013 r. sygn. akt V Ca [...], którym zmieniono wyrok Sądu Rejonowego w W. i w całości oddalono powództwo o zapłatę kwoty 38 000, 00 zł tytułem wyrównania szkody wynikłej ze zdarzenia objętego umową ubezpieczenia (kradzież pojazdu mechanicznego) jako wydanego z naruszeniem podstawowych zasad porządku prawnego dotyczącego umów ubezpieczenia.

W skardze powód zarzucił naruszenie art. 805 § 1 i 2 i art. 807, art. 815, art. 816, art. 827 § 1, art. 385 § 1 k.c. poprzez ich błędną wykładnię polegającą na nieprawidłowym przyjęciu, że nie doszło do ziszczenia się podstaw odpowiedzialności pozwanego, bowiem istniała przesłanka umowna wyłączająca odpowiedzialność ubezpieczyciela, ponieważ z winy powoda doszło do utraty oryginalnego kluczyka do samochodu, co zwiększyło ryzyko wystąpienia zdarzenia objętego ubezpieczeniem. Następnie powód wskazał, że skutkiem powyższych uchybień było naruszenie § 10 ust. 1 pkt 6 pkt C postanowień ogólnych warunków ubezpieczenia obowiązujących w dacie zawarcia umowy i rażące naruszenie interesów powoda jako konsumenta.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W przedmiocie przyjęcia (odmowy przyjęcia) skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sąd Najwyższy orzeka w ramach tzw. przesądu, którego celem jest wyeliminowanie takich skarg, które są oczywiście bezzasadne (art. 424⁹ w zw. z art. 398⁹ § 2 i art. 424¹² k.p.c.). Oceny, czy skarga jest „oczywiście bezzasadna” należy dokonywać w powiązaniu z pojęciem „niezgodności orzeczenia z prawem”, skoro jest ono elementem konstrukcyjnym skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 6 k.p.c.). Orzeczenie niezgodne z prawem - w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. - to orzeczenie, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostało wydane w wyniku

szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Takie definiowanie pojęcia „orzeczenie niezgodne z prawem” wynika ze specyfiki władzy sądowniczej oraz jej ustroju i w konsekwencji konieczności formułowania autonomicznej, swoistej definicji bezprawności, jako przesłanki odpowiedzialności państwa za szkodę wyrządzoną orzeczeniem sądowym. W orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej podkreśla się, że szczególne funkcje wypełniane w państwie przez sądy oraz zasada pewności prawa powodują, że państwo może ponieść odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną orzeczeniem sądowym tylko wtedy, gdy sąd naruszył prawo w sposób oczywisty, w przypadku bowiem wykonywania władzy dyskrejonalnej niezbędny jest pewien margines błędu, którego popełnienie nie może rodzić odpowiedzialności odszkodowawczej państwa (orzeczenie z dnia 30 września 2003 r. w sprawie C-224/01, Gerhard Kobler v. Austria). Przyjść zatem należy, że bezzasadność skargi jest oczywista, gdy już z jej treści, bez głębszej analizy i juredycznych dociekań, wynika, że nie może być uwzględniona.

Przedstawiony w skardze wywód, nie zawiera argumentów przekonujących o tym, że zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (dyskrejonalności) albo że zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Trzeba również zaakcentować, że podstawą skargi nie mogą być również zarzuty dotyczące oceny faktów lub dowodów, a treść skargi w znacznej mierze odnosi się do ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd. Wprawdzie zarzuty powołują jako podstawę skargi naruszenie przez Sąd Okręgowy przepisów prawa materialnego, to jednak ich rozwinięcie dotyczy ustaleń faktycznych (np. polemika dotycząca ustaleń w zakresie zagubienia kluczyka do samochodu), a takie, jak już wskazano, nie mogą być podstawą skargi.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 424⁹ k.p.c.), o kosztach rozstrzygając zgodnie z art. 98, 99 i 108 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 4 oraz § 12 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej

udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013, poz. 490).

aw